

Sygn. akt IV U 1620/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Andrzej Łotowski
Protokolant:	sekr. sądowy Dominika Orzepowska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r. w Olsztynie

sprawy A. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 3 października 2016 r. nr (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

SSR del. Andrzej Łotowski

Sygnatura akt: IV U 1620/16

UZASADNIENIE

A. S. (1) w dniu 12 października 2016 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 03 października 2016 r., znak : (...), w której odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podał, że jest niezdolny do pracy, a wydana ww. decyzja jest dla niego krzywdząca.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na ww. odwołanie wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 03 października 2016 r., znak : (...)

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podał, że decyzją organu rentowego po rozpatrzeniu złożonego w dniu 15 lipca 2016r. wniosku o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, odmówiono skarżącemu prawa do renty na podstawie art. 57 w związku z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016, poz.887).

Zgodnie z art. 57 w związku z art. 58 w/w ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

jest niezdolny do pracy,

ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący łącznie co najmniej:

1/ 1 rok, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat,

2/ 2 lata, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat,

3/ 3 lata, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat,

4/ 4 lata, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat,

5/ 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, a ponadto okres ten przypada w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, chyba że ubezpieczony udowodnił okres składkowy ,

o którym mowa w art.6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej, niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit.a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 m-cy od ustania tych okresów, chyba że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 07 września 2016r. ustalono, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Na skutek wniesionego sprzeciwu od w/w orzeczenia sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 26 września 2016r. w oparciu m. in. specjalistyczną opinię lekarza konsultanta ZUS z dnia 22 kwietnia 2016r., również ustalono, wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Po zapoznaniu się z odwołaniem Przewodniczący Komisji Lekarskich nie stwierdził okoliczności uzasadniających ponowne przekazanie sprawy do Lekarza Orzecznika.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 15 lipca 2016 r. A. S. (1), urodzony (...) złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 akt rentowych).

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika z dnia 07 września 2016 r. wydanym po zasięgnięciu opinii specjalistycznej lekarza konsultanta neurologa A. S. (2), ubezpieczony został uznany za osobę zdolną do pracy (k. 44 akt orzecznicych i k. 25 akt rentowych).

W wyniku zgłoszenia przez ubezpieczonego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji lekarskiej ZUS.

Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 26 września 2016 r. został on uznany za osobę zdolną do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją odmowną z dnia 03 października 2016 r., Znak: (...) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 lipca 2016 r., odmówił A. S. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z przyczyn podanych w uzasadnieniu

W uzasadnieniu decyzji organ podał, że zgodnie z art. 57 w związku z art. 58 ustawy emerytalnej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

-jest niezdolny do pracy,

-ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat,

2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat,

3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat,

4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat,

5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, a ponadto okres ten przypada w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy,

-niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art.6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a. pkt 11-12, 13 lit. a. pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12 ustawy emerytalnej albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, chyba że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny.

Organ podał, że ubezpieczony nie ma prawa do renty, gdyż lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 26 września 2016 r. ustalił, że nie jest on niezdolny do pracy (k. 27).

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującego się.

Wymagało to wiadomości specjalistycznych. Celem wyjaśnienia stanu zdrowia wnioskodawcy i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, chirurga - ortopedy – specjalistów z zakresu chorób, które zgłaszał wnioskodawca oraz wskazanych w zaświadczeniach o jego stanie zdrowia.

Biegły, specjalista lekarz chirurg-ortopeda M. S., po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją lekarską i po przeprowadzaniu wywiadu lekarskiego oraz badania lekarskiego rozpoznał u badanego zespół cieśni nadgarstka prawego oraz zespół bólowy nadgarstka lewego. Biegły uznał badanego za zdolnego do pracy. W uzasadnieniu opinii biegły podał, że opiniowany 58-letni mężczyzna, inspektor KRUS, leczony z powodu bólu nadgarstków i rąk. W obrębie prawego potwierdzono zespół cieśni, w lewym prawidłowe przewodzenie. Klinicznie w badaniu ortopedycznym stan prawidłowy. Pełna sprawność obu nadgarstków i rąk. Po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzeniu badań sądowo-lekarskich uznał on opiniowanego za zdolnego do pracy ze względów ortopedycznych (k. 9-12).

Biegły, specjalista lekarz neurolog B. Z., po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją lekarską i po przeprowadzaniu wywiadu lekarskiego oraz badania lekarskiego rozpoznał u badanego zespół cieśni kanału nadgarstka prawego oraz kurcz pisarski.

Biegły uznał badanego za zdolnego do pracy ze schorzeń neurologicznych. W uzasadnieniu opinii biegły podał, że po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją medyczną, po zebraniu wywiadu i zbadaniu powoda uznał go za zdolnego do pracy ze schorzeń neurologicznych. Zespół cieśni kanału nadgarstka to przede wszystkim doznania czuciowe. Uszkodzenie nerwu pośrodkowego w stopniu umiarkowanym może być kwalifikowane do zabiegu operacyjnego, jeżeli jednak dolegliwości nie są zbyt dokuczliwe - prowadzi się leczenie farmakologiczne i rehabilitację

z dobrym skutkiem. Kurcz pisarski jako choroba z grupy dystonii polegająca na niezależnym od woli skurczu mięśni pojawiającym się podczas próby pisania ogranicza z pewnością zdolność pisania ręcznego, ale od 2006 roku powód używa komputera - schorzenie nie ogranicza więc jego zdolności do pracy- obecnie pracuje jako agent ubezpieczeniowy . Wybiórcza dysfunkcja rąk, pojawiająca się jedynie w określonej pozycji nie ogranicza zdolności do zarobkowania (k. 22).

Zastrzeżenia do opinii biegłego lekarza neurologa złożył odwołujący się.

W uzasadnieniu zastrzeżeń skarżący podał, że powyższa opina jest niezgodna ze stanem faktycznym. W trakcie pobytu w instytucie medycyny pracy w Ł. nie był leczony, lecz badany pod kątem choroby zawodowej. Ustalono tam, że ma uszkodzone nerwy pośrodkowe w obu nadgarstkach, czego w swojej opinii nie uwzględnił biegły. W wywiadzie przeprowadzonym ze nim przez biegłego udzielał pełnych i przekonujących odpowiedzi. Poinformował biegłego, że jego schorzenie dotyczy obu rąk, których w pracy używał głównie do pisania ręcznego, jak również do pisania na maszynie oraz komputerze. Cały okres jego pracy zawodowej, opierał się na pisaniu ręcznym. Zasięgał opinii czterech lekarzy neurologów, z których żaden nie zalecił mu jakiegokolwiek leczenia jego dolegliwości. W czerwcu 2016 r. wskutek niemożności pisania ręcznego, stracił pracę na etacie w KRUS, gdzie pracował od czerwca 1998 r. Dodatkowo od 1998 r. prowadzi działalność gospodarczą związaną z ubezpieczeniami w rolnictwie. Z racji braku jego możliwości w pisaniu ręcznym, działalność tą wykonuje jego syn

Odwołanie i zastrzeżenia A. S. (1) były niezasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, że w niniejszej sprawie postępowanie przeprowadzone przez organ rentowy, w tym wydane orzeczenia przez lekarzy orzeczników tegoż organu, były w pełni prawidłowe.

Zgodnie z przepisem art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 2) jest niezdolny do pracy,
- 3) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 4) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych bądź nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolną do pracy w rozumieniu cytowanej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy), tzn:

1. całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy,
2. częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ustawy).

Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania miało, zatem ustalenie, czy A. S. (1) jest osobą niezdolną do pracy, to znaczy czy jest osobą, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (całkowita niezdolność) lub osobą, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (częściowa niezdolność), oraz ustalenie, od kiedy datuje się powstanie tej niezdolności. Zaś doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy (której definicję zawiera art. 12 ust. 3 u.e.r.f.u.s.) ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiejkolwiek pracy, lecz pracy "zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji".

Zdaniem Sądu Okręgowego ww. wszystkie opinie biegłych lekarzy zasługiwały na uwzględnienie. Omawiane opinie zostały sformułowane po przeanalizowaniu historii chorób wnioskodawcy znajdujących się w aktach sprawy i rentowych. Biegli sporządzający opinie dokonali bardzo starannego i wszechstronnego rozpoznania, a wydane orzeczenia szczegółowo i obszernie uzasadnili. Zważywszy na charakter stwierdzonych u ubezpieczonego schorzeń, a także ze względu na jego wiek, brak jest podstaw do kwestionowania zasadności powyższych opinii. Zostały one bowiem opracowane przez specjalistów w zakresie zdiagnozowanych u odwołującego chorób, którzy posiadają odpowiednie przygotowanie i doświadczenie zawodowe i naukowe.

Podkreślić należy, iż omówione wyżej opinie poddane zostały analizie opartej na kryteriach wynikających ze wskazań Sądu Najwyższego, to jest zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomem wiedzy opiniującego, podstaw teoretycznych opinii oraz sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego z 7.11.2000, I CKN 1170/98).

W ocenie Sądu Okręgowego w ww. opiniach biegli doszli do zgodnego wniosku, że dokumentacja lekarska oraz osobiste badanie odwołującego się nie dają podstaw do stwierdzenia, że A. S. (1) w chwili składania wniosku, bądź wydawania zaskarżonej decyzji był w jakimkolwiek stopniu niezdolny do pracy. Opinie te zawierają zgodne rozpoznanie schorzeń i ich wpływu na ocenę zdolności ubezpieczonego do pracy. Dlatego też jego zastrzeżenia należało uznać za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowo i logicznie wyciągniętymi wnioskami przez biegłych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.

A.Łotowski